

(မြိုင်ရာစာတွတ်ပီဟုအထင်ကရဖြစ်ခဲ့သောစာအုပ်)

ကာတွန်း

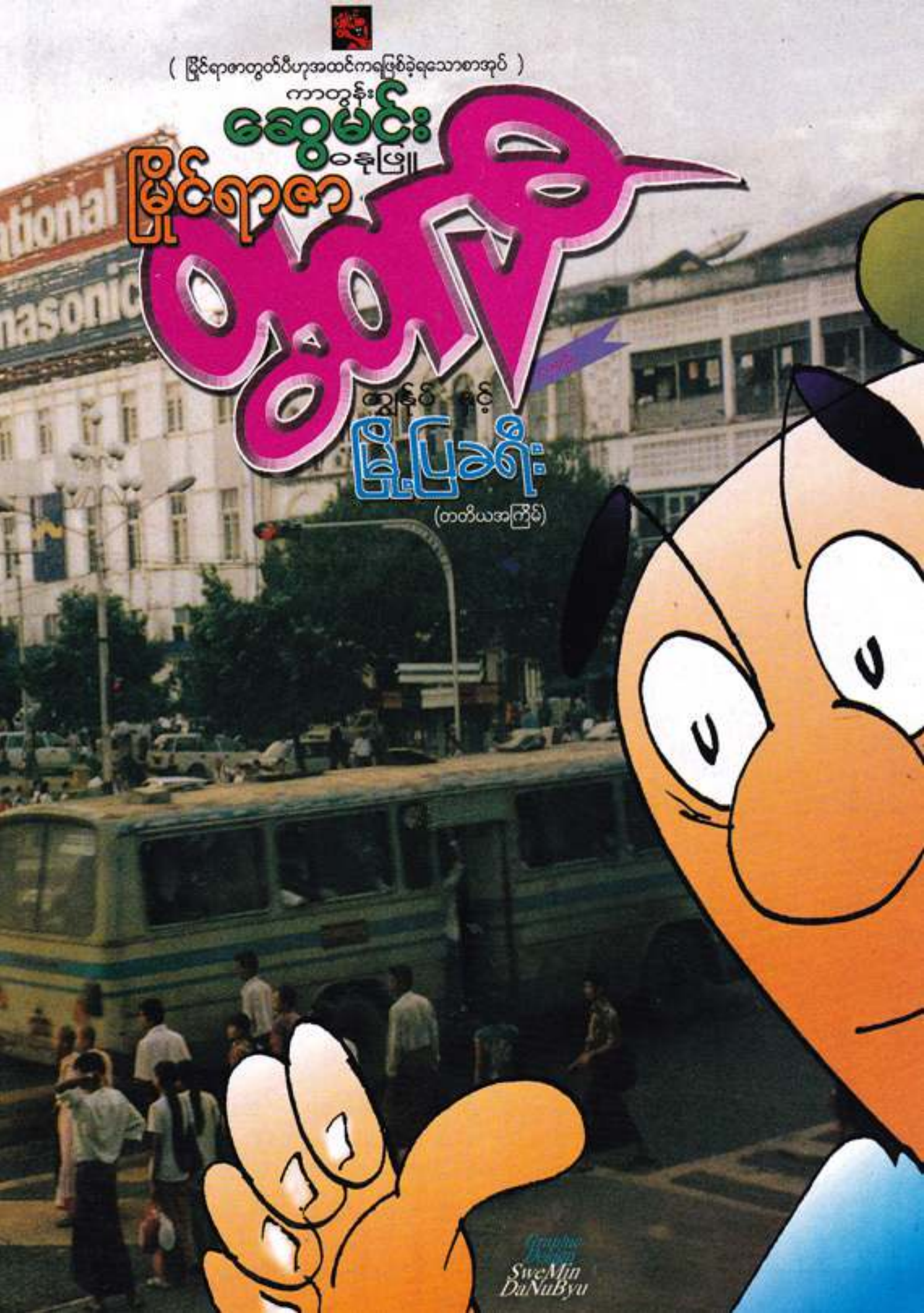
ဆွေမင်း
ခန့်ဖြူ

မြိုင်ရာစာ

အာရီ

ဆွေမင်း ခန့်ဖြူ
မြိုင်ရာစာ

(တတိယအကြိမ်)

SweMing
DuNuByu

တစ်နေ့သ၌
ကျွန်ုပ်တို့တို့
နှင့်တပည့်ကျော်
ဗိုက်ကလေးတို့
သည် အိမ်ဦးခန်း
တွင် ထိုင်ကာ
ရှေးဟောင်း
နှောင်းပြစ်များ
ကို စားမြုံ့ပြန်
ပြောဆိုနေကြ
စိုက်...

မပြစ်နိုင်တော့ကြွားပြီ၊
ကောင်မလေးတွေကကတုံးကို
ကြိုက်မလား၊ ငါ့လိုဆံပင်ပုံကျဆို
ဟုတ်သေး....

တော်သေးတာပေါ့၊
သူပုံကျနဲ့မတူလို့...!

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်တို့နီးမသေးမှောင်
သည် အိပ်ခန်းထဲမှ အလန်တကြား
ပြေးထွက်လာပြီ...

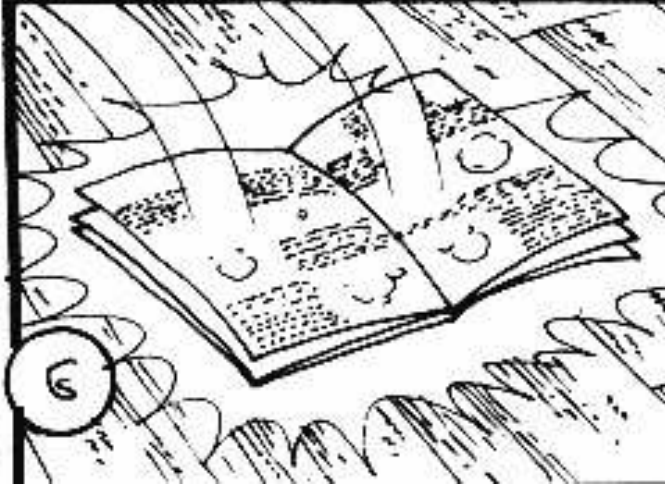
ဝေဟ!
အိပ်ခန်းထဲ!

ဗျာ..
ဗျာ....

ဟိုက်....ဘာများ
ဆူအုံးမလဲ
မသိဘူး...

မသေးမှောင်ကား သူမကိုင်
လာသော ဘုတ်အုပ်ကို
ကျွန်ုပ်ရှေ့ပစ်ချကာ...

ကျွန်ုပ်ကြည့်မိချေရာ ရောင်ခုံဖြင့် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်း
လှသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ဖြစ်ပါပေသည်။

မျှင်.....ပူးချင်တယ်

ဘာအန်လဲ၊ ကိုကိုတွတ်လဲ
တစ်သက်လုံးက သူများအသက်
လိုက်သတ်လာတာနောင်ဘဝ
သံသရာကြွေးမပါစေချင်
ဘူး...

မျှင်လဲ... မုဆိုး.....မယားဆိုတော့
အားပေးအားမြှောက်ပြုရကျတယ်၊
အဝီစိမ့် ချိုးကပ်မှာ မျှင်ကြောက်တယ်၊
အရွယ်ကလဲရဟောပြီ ဆိုတော့
ဘုရားတရားရိပ်ခိုချင်လာတယ်။

ဟုတ်တယ်ဆရာတွတ်၊
ကျွန်တော်ကလဲ ဘုရားပူးချင်တယ်၊
ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာဘယ်လိုဟာ
ကြီးလဲ သိချင်တယ်။

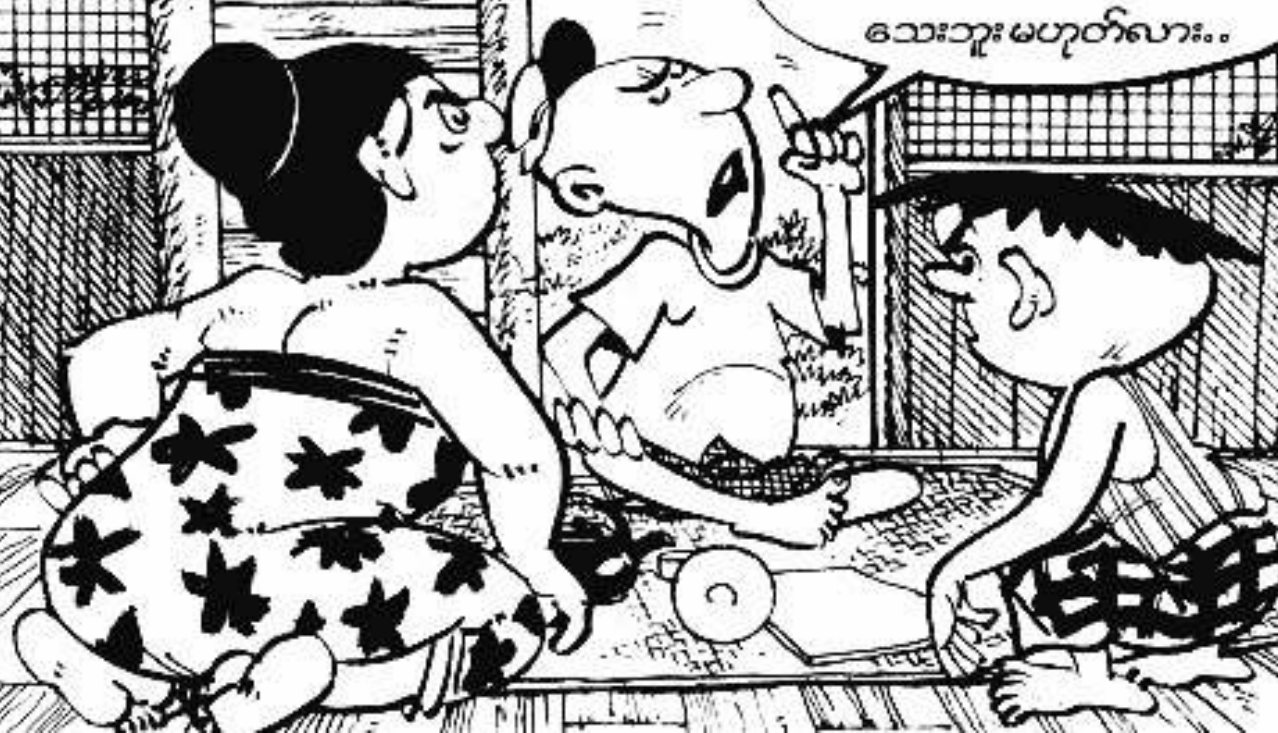

ကျွန်ုပ်လည်းသွားချင်ပါပေသည်။
ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးလည်းပူး
ချင်ပါပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကားကိုယ်တိုင်သွားချင်သည်
မှန်သော်လည်းများစွာ စိတ်မပါသည့်
ပုံစံဖြင့်...(ယင်းကား ကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုယ်
ခရိုက်ဖြစ်ပေသည်။)

အင်း.....မျှင်တို့သွားချင်လဲ
လိုက်ပို့ရတာပေါ့လေ...
ဗိုက်ကလေးလဲ မရောက်ပူး
သေးဘူး မဟုတ်လား..

အို.....ကိုတွတ်ပီ...
ရှင်ကောရောက်ဖူးလို့လား၊
ကျွန်မတို့ကြောင့် လိုက်ပို့
ရတာတော့ မဖြစ်စေနဲ့၊
ရှင်ခိတ်မပါရင် မသွား
တော့ဘူး

မသေးမျှင်ကားဒေါ်ကန်ပြီး
ထသွားချေရာ လိုက်ဆွဲရ၏။
ယင်းမိန်းမကား ကျွန်ုပ်
အကြောကိုကောင်းကောင်း
သိသူဖြစ်ချေရာ သူမကို
ကျွန်ုပ် ကြောမရ...

ဟီး...ဟီး...ဟီး
သွားချင်ပါတယ်ကွာ၊
သွားကြတာပေါ့၊

မနှစ်က ရန်ကုန်မြို့မှ ကျွန်ုပ်ဆွေမျိုး ကိုးဝင်းထွန်း
တို့မိသားစုကြုံတိုင်းရွာကလေးသို့အလည်လာခဲ့
သည်ကို အမှတ်ရနေမိ၏။

အပြန်တွင်မူ ဆန်အိတ်ပဲအိတ်၊ ဆီပုံး၊ ငှက်ပျောခိုင်၊ ဓာသဖြင့်
တောထွက်သီးနှံများ ပေးလိုက်သည်မှာ အပျံ့ပယ်။

ထိုညမှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကောင်း
ခွာ အိပ်မပျော်ကြတော့။ မြို့ပြ
ခရီးထွက်ရန်သာ စိတ်စောနေကြ၏။

ယင်းခရီးကား ကျွန်ုပ်ပထမ
ဆုံးရောက်ခဲ့ရာ မြို့ပြခရီး
တစ်ခေါက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

● ကျွန်ုပ် နှင့် မြို့ပြခရီး

ကျွန်ုပ်တို့
ကြုံတိုင်းရွာ
မှတစ်ဆင့်
ရန်ကုန်မြို့သို့
မော်တော်ဆိပ်ရှိ
သော နယ်မြို့
ကလေးရှိရာ
တစ်ရက်ခရီး
နှင်ခဲ့ရပေသည်။

သေးမျှင်
ကျွန်ုပ်အဝတ်အစားတွေ
အစုံပါပါရှိနော်..

အောင်မာ...သူ့မှာက
အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုပဲရှိတုံဟာ၊
ဘာထည့်စရာလို့တုံး၊ ဗိုက်ကလေးလဲ
အတူတူပဲဟာ..

ဆရာမကောင်း
တပည့်ခေါင်း
ပေါ့လေ..

ဟင်...ဒါဖြင့်
မျှင့်ထန်းခေါက်ဟကြီးက
ဘာတွေထည့်ထားသတုံး

အို...ဒါလား...ဒါက...
မျှင့် အင်္ကျီဆယ်ထည်၊
ထဘီဆယ်ထည်၊ ဇောက်လီ
ဟီ...ဟီ...

တော်ပါပေ
မမမျှင်...

ဒါတောင်
တစ်ပတ်ပဲ
နေမယ်စိတ်ကူးလို့..

ကျွန်ုပ်တို့နီး မသေးမျှင်ကား ကျွန်ုပ်ရှာဖွေရသမျှ ငွေကြေးကို
ယင်းနှယ် သူပို့ချည်းအသုံးပြုခဲ့သည်။ အသင်တို့မိန်းမများကော
အသိုနည်း။

အို...ကိုကိုတွတ်ကနေ့စဉ်
တောထဲဝင်နေရတာပဲဟာ၊
တောထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေပဲရှိတာ၊
အဝတ်အစား မလှေ့ပါဘူး။

ဟာ...တွတ်ပီလဲ
တို့လုပ်ပေါ့...

ရှက်
စရာ
ကြီး

မျှင်ကမှ ပွဲနေပွဲထိုင် သွားရတာ၊
လူတောတိုးရတာ၊ လူတွေကြားမှာ
ဆိုတော့ အဝတ်ပြိုင်ရတာပေါ့ရှင်၊
မဝတ်နိုင်ရင် ရှာဖွေသူကိုယ်
ယောက်ျားပဲ အထင်သေးခံရ
မှာရှင်၊ ရှင်အထင်သေး
ခံနိုင်မလားကိုကိုတွတ်၊

ကျွန်ုပ်တို့ အသည်းအသန်ပြေးရ၏။ တံတားပေါ်မှ လူများကား
အရောသောပါး ဖယ်ကြရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း လွယ်အိတ်ကို မော်တော်ပေါ်ပစ်ပေးရ၏။
မော်တော်မှ လူများလည်း ကမန်းကတန်းဖမ်းယူကြရ၏။

သေးမျှင်လည်း ထန်းခေါက်ဟာကိုပစ်ပေး၏။ ကမန်းကတန်းပမ်းကြ၏။

ဗိုက်ကလေးလည်း ထီးကောက်နှင့် ထန်းခေါက်ဟာကိုပစ်ပေး၏။
အူယားဖားယား ပမ်းကြ၏။

မော်တော်ကားကမ်းနှင့် ခုနှစ်ပေမျှ
ကွာနေ၏။ မတတ်နိုင်တော့။
ခုန်ကူးကြသည်။

...မျ...မျ...မျ...

ကုန်...ဒ်...
ကုန်...ဒ်...

1... 2... ဘရီ...

ကျွန်ုပ်ကားအားနှင့်မာန်နှင့်
ခုန်ကူး၏။ ဗိုက်ကလေးက
လည်းမခေ။ ဘယ်ခေမတုံး
ကျွန်ုပ်တပည့်ပေပဲ။

မသေးမျှင်လည်း အာဂပါပေ။
အာဂပေါ့။ တွတ်ပီကတော်
ပေပဲ။

သို့သော် ဆရာကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
မော်တော်လက်ရန်းသာဆုပ်ကိုင်
မိ၍ တွံလောင်းကြီးဖြစ်နေလေရာ
ဗိုက်ကလေးမှာ ကျွန်ုပ်ခါးကိုဖက်
၍၎င်း၊ သေးမျှင်မှာ ဗိုက်ကလေး
ခါးကိုဖက်၍၎င်း အတွဲလိုက်ကြီး
ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဟုတ်ပ.....ကျွန်ုပ်အဖြစ်က
ပုံပြင်ထဲက အာဇာနည်
မျောက်မင်းကြီးနဲ့တူပ။

မော်တော်ပေါ်မှ လူများဆွဲတင်
၍သာ သက်သာရာရချေသည်။

အေး...မိန်းမ
ပိုလေးသမျှ..

မော်တော်ပေါ်ရောက်သော် မောဟိုက်နေကြချေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကြိုးစားရကျိုးနပ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်
မိသည်။

တော်သေးတာ
ပေါ့ဗျာ... ကျန်
ခွဲတော့မလို့

သို့သော်မော်တော်ပေါ်မှလူများပြောသံအဆုံးတွင်တဝါးဝါး
ရယ်မောကြချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာကားအဆုံးခွန်အမောဆိုသွားရ
ပါသတည်း။

သူတို့ပြောသည့်မှာ...

မော်တော်ကစွာတာ
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒေသမှ
ဆိုက်ဖို့ကပ်နေတာ
ဟား...ဟား...ဟား

ဟား...ဟား...ဟား...ဟား
ဟား...ဟား...ဟား...ဟား
ဟား...ဟား...ဟား...ဟား

ဒီနေ့
ကံမကောင်း
ပါလား...

မှားပါတယ်
မှားပါတယ်

ထူးဆန်းပါပေ
ကိုကိုတွတ်ရယ်...

သို့ဖြင့် မော်တော်ထွက်ခဲ့ရာ....ကျွန်ုပ်ကားမော်တော်ပေါ်တွင်
နီးခပ်ရာလူများနှင့် အဖွဲ့ကျလေလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုမြိုင်ရာစာ
တွတ်ပီမှန်းသိသည်နှင့် တအံ့တဩဖြစ်ကြပြီး အထူးအဆန်း
သဖွယ် ငေးမောကာ ကျွန်ုပ်ခွန်စားခန်းများကို ပြောပြရန်
သာတွင်တွင်တိုက်တွန်းလေတော့၏။

မြိုင်ရာစာတွတ်ပီ
ဆိုတာဦးကိုး။

ဟင်....လူလ
မကြည့်ဘူး၊
ဟင်းခွက်ချည်း
ကြည့်နေတယ်။

မြန်ပြည်တစ်ရွာ
ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကျော်ကြားတဲ့
မုဆိုးကျော်ကြီးပဲဟာ၊ ဦးရဲ့
ပုခွန်ထုပ်ကြီးဟာ...အဲ...ဟုတ်ပေါင်
ခွန်စားခန်းတွေဟာ သိပ်ပြီး
အရသာရှိပါပေတယ်၊
စားရတာ၊ အဲဟုတ်ပေါင်
နားထောင်ရတာ...

